

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at FN’s Torturkomité’s udtalelse 12. maj 2017 ikke er retligt bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkommer de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgerne har sandsynliggjort, at de har et asylmotiv, der giver grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller om ansøgerne kan udsendes til Den Russiske Føderation.

Ansøgerne er etniske tjetjenere og muslimer fra [...], Tjetjenien. Den mandlige ansøger har i perioden 2010-2013 flere gange bistået de tjetjenske oprørere, idet han har hjulpet sin bror, [...], der er aktiv i den tjetjenske oprørsbevægelse, med at skaffe medicin, mad og tøj. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv og har påberåbt sig samme asylmotiv som ægtefællen. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han har samarbejdet med de tjetjenske oprørere.

Hans bror, [...], tilsluttede sig oprørerne i 1999, og ansøgerne havde i de følgende ti år ingen kontakt til ham. I efteråret 2010 henvendte [...] sig på ansøgernes bopæl, fordi han ønskede den mandlige ansøgers hjælp til at skaffe tøj, mad og medicin. [...] indfandt sig herefter i perioden fra 2010 til 2013 mere end ti gange hos ansøgerne for at få hjælp. Bortset fra den første gang, var det kun den mandlige ansøger, der var hjemme, når [...] indfandt sig på bopælen. [En nat i sommeren] 2013 blev den mandlige ansøger anholdt af myndighederne på bopælen. Den kvindelige ansøger blev i samme forbindelse slået og mistede bevidstheden. Den mandlige ansøger var herefter indtil [senere i sommeren] 2013 tilbageholdt, hvorunder han blev afhørt og tortureret, idet han med fyldte vandflasker og flad hånd blev tildelt slag, ligesom han fik elektriske stød. Han blev løsladt efter at have underskrevet en erklæring om, at han ville samarbejde med myndighederne med henblik på at udlevere [...], når denne opsøgte ham. Den mandlige ansøgers storebror, [...], arrangerede kort efter løsladelsen en illegal udrejse for ansøgerne og deres tre fælles børn. Efter udrejsen fra hjemlandet er ansøgerne blevet bekendt med, at deres hus er blevet brændt ned af myndighederne, ligesom [storebroren] og den mandlige ansøgers søster er blevet opsøgt af myndighederne. Også den mandlige ansøgers sørbarn, en voksen datter, er gentagne gange blevet opsøgt af myndighederne, og i 2015 flygtede hun med sin ægtefælle til Tyskland efter, at hendes ægtefælles telefonnummer var blevet fundet på en af oprørerne fra [konkret begivenhed].

Efter udrejsen er ansøgerne blevet gjort bekendt med, at de tjetjenske myndigheder [i sommeren] 2013 har indledt en straffesag mod den mandlige ansøger. De blev bekendt hermed, da de i oktober 2014 via den mandlige ansøgers voksne datter fik tilsendt et dokument herom, som datteren havde modtaget fra [storebroren].

Indledningsvis bemærkes, at begge ansøgerne i deres oplysnings- og motivsamtaler [i] august 2013 undlod at oplyse, at de ud over et indenrigspas også havde fået udstedt et udenrigspas, ligesom ingen af dem på spørgsmål om, hvorvidt de havde søgt visum før deres udrejse, forklarede, at de i maj 2013 havde ansøgt om et Schengen-visum. Også i forbindelse med partshøringerne [i] november 2013 benægtede begge ansøgere, at de havde ansøgt om de visa, som den spanske ambassade i Moskva i mellemtiden havde oplyst overfor Udlændingestyrelsen, at de havde udstedt

til ansøgerne [i] juli 2013 med gyldighed fra [...] juli til [...] august 2013. I samme samtale fastholdt den kvindelige ansøger, at hun ikke havde et pas, idet myndighederne havde dette i deres varetægt, mens den mandlige ansøger forklarede, at hans dokumenter forsvandt fra hjemmet den nat, han blev anholdt. I forbindelse med asylsamtalerne [i] november 2013 fastholdt begge ansøgerne, at de ikke selv havde ansøgt om at få udstedt Schengen visa, idet den mandlige ansøger yderligere forklarede, at han mente, at det var de mennesker, der havde holdt ham fanget, der havde gjort det, så han kunne blive returneret til hjemlandet, hvis han skulle flygte.

Først i advokatindlægget fra [...] februar 2014 vedgik ansøgerne, at det var dem, der havde ansøgt om de omhandlede visa, idet de forklarede, at de først var blevet klar over, at ansøgningerne var blevet imødekommet efter udrejsen i forbindelse med Udlændingestyrelsens partshøringer [i] november 2013. I gensamtalen [i] juni 2014 forklarede den mandlige ansøger videre, at det var korrekt, at han og den kvindelige ansøger havde fået udstedt udenrigspas [i] april 2013, før visumansøgningen blev indgivet i slutningen af maj 2013, ligesom han forklarede, at det var af frygt for at blive sendt tilbage til Tjetjenien, at ingen af ansøgerne tidligere havde forklaret herom, ligesom han havde fundet det skamfuldt at indrømme, at han havde løjet i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen. Det bemærkes imidlertid, at ansøgerne allerede [i] november 2013 havde fået besked på, at deres asylsager ville blive behandlet i Danmark, og at det derfor ikke giver mening, at de helt frem til efter, at de havde fået afslag [i] december 2013, undlod at fortælle sandheden om ansøgningerne om pas og visum.

Det bemærkes videre, at ansøgernes forklaringer om baggrunden for, at de fik udstedt udenrigspas, og at de i maj ansøgte om visa, har været usandsynlig og divergerende og savner mening. Den mandlige ansøger har i gensamtalen forklaret, at selvom der ikke var indikationer på, at myndighederne kendte til hans kontakt med [lillebroren], mente han på baggrund af udviklingen i Tjetjenien i 2012 og 2013, at han og familien var i fare, men at han af økonomiske grunde og på grund af sine børns skolegang ville vente med at udrejse, hvorimod den kvindelige ansøger har forklaret, at de ventede, fordi det var problematisk at finde et pålideligt rejsebureau. Den mandlige ansøger har i samme samtale også forklaret, at hans problemer opstod allerede, da [lillebroren] opsøgte ham i 2010, men at problemet først blev synligt i forbindelse med anholdelsen [i sommeren] 2013. Under mødet i nævnet har han først forklaret, at han søgte visa på grund af, hvad han havde været igennem, og fordi han, da han kom tilbage efter tilbageholdelsen, vidste, at det samme ville ske igen. Foreholdt, at ansøgningen om visum var indgivet, før han blev tilbageholdt, har han forklaret, at han søgte visum, fordi han var klar over, at det ville give ham problemer, at [lillebroren] kom på bopælen. Den mandlige ansøger har endvidere forklaret, at han bestak en vagt på paskontoret, så han kunne få passene i løbet af en uge, men at der, selvom han fik passene [i] april 2013, gik frem til slutningen af maj 2013, før han bad et rejsebureau om at skaffe familien visa, så de kunne udrejse hurtigst muligt. Det forekommer i den forbindelse usandsynligt, at ansøgerne først havde travlt med at fremskynde visum- og pasproceduren, fordi de mente, at de var i fare, og betalte et betragtelig beløb for at få passene hurtigt, for dernæst at lade gå en måned, fra de fik passene, til de indgav ansøgning om visum.

Det er heller ikke sandsynligt, at ansøgerne kun skulle have underskrevet ansøgningsblanketter om visum, og at de har overladt det til rejsebureauet at udfylde disse med hensyn til alle øvrige oplysninger, og at bureauet i samme forbindelse skulle have oprettet den i ansøgningen anførte mailadresse på den mandlige ansøger. Det bemærkes, at den mandlige ansøger har forklaret, at han 7-8 gange mødte personligt op hos rejsebureauet med de dokumenter, der skulle bruges, og at

visumansøgningerne blandt andet indeholder oplysninger om ankomsttidspunkt til Spanien [i sommeren] 2013 og afrejse [senere i sommeren] 2013 samt angivelse af navnet på det hotel, ansøgerne skulle opholde sig på. Oplysningerne i ansøgningen var vedlagt en udskrift fra Booking.com og kvitteringer for flyrejser for begge ansøgerne med forventet afgang fra Moskva til Barcelona [i sommeren] og forventet tilbagerejse [senere i sommeren] 2013. Ansøgerne har ikke været i stand til at give en rimelig forklaring på, hvorfor rejsebureauet uden nærmere instruktioner udfyldte og fremsendte visumansøgningerne til de spanske myndigheder, eller hvorfor bureauet skulle have booket flybilletter den 27. juni 2013, uden at ansøgerne var orienteret herom. Det er heller ikke sandsynligt, at de omhandlede visa ikke er blevet afhentet af ansøgerne. Det bemærkes, at det af mailen af 18. juli 2014 fra Den Danske Ambassade i Moskva fremgår, at man ikke har oplysninger om, at visaene ikke er afhentet fra Visa Centret. Det bemærkes i samme forbindelse, at ansøgerne først udrejste illegalt [i sommeren] 2013 og dermed samme dag, som de skulle være udrejst legalt via Moskva ved brug af de opnåede visa. Endelig bemærkes, at visumansøgningerne fremtræder underskrevet [i sommeren] 2013 i Moskva, og dermed på et tidspunkt, hvor den mandlige ansøger skulle have været tilbageholdt af myndighederne.

Forklaringen om, at myndighederne [i sommeren] 2013 løslod den mandlige ansøger for dernæst [senere i sommeren] 2013 at rejse sigtelse mod ham for terrorisme er ikke sandsynlig, ligesom den sene fremkomst af dokumentet forekommer bemærkelsesværdig.

Den kvindelige ansøger har under nævnsrådet forklaret, at hun mødte [lillebroren] den første gang, han kom på besøg, og at den mandlige ansøger herefter sendte hende og børnene over til hendes forældre, når [lillebroren] kom på bopælen, men at hun kunne regne ud, at han havde været der, fordi hun kunne se, at der havde været nogen, mens hun havde været væk. Den mandlige ansøger har derimod under nævnsrådet først forklaret, at han efter, at [lillebroren] havde været på besøg to gange, fortalte sin hustru, at han sendte hende og børnene væk.

Den mandlige ansøger har under nævnsrådet afgivet en detaljeret forklaring om, at [lillebroren] bad ham købe mad, der ikke rådnede, og forskellige mængder og former for medicin. Han har i de tidligere samtaler også forklaret om, at [lillebroren] bad ham købe tøj og blandt andet nævnt t-shirts, og at han også ved flere lejligheder har byttet tøj med [lillebroren]. Under nævnsrådet har han imidlertid ikke forklaret noget om tøj køb og foreholdt sine tidligere forklaringer herom, har han oplyst, at han ikke husker, hverken at han skulle have købt tøj til [lillebroren] eller have forklaret herom. Det forekommer bemærkelsesværdigt, at han ikke skulle være i stand til at huske denne omstændighed henset til, at han i øvrigt har forklaret detaljeret om indkøbene til [lillebroren], og at denne bistand vedrører et centralt element i hans asylmotiv. Også med hensyn til, hvilke våben, [lillebroren] medbragte i forbindelse med besøgene, har forklaringen været upræcis, idet den mandlige ansøger først efter at være blevet spurgt ind til våbentyperne adskillige gange har forklaret, at [lillebroren] ud over gevær og pistol også medbragte håndgranater.

Den mandlige ansøger har også forklaret divergerende om køb af medicin, idet han under nævnsrådet først har forklaret, at han købte medicinen på ét apotek, der var beliggende i hans hjemby bag moskeen. Efter at være foreholdt, at han under nævnsrådet [i] december 2014 havde forklaret, at han købte medicin på to forskellige apoteker i byen, har han forklaret, at han først købte medicinen på ét apotek, og senere på et andet apotek i byen, der dog ikke havde så bredt et sortiment som det første, ligesom han ind imellem også købte medicin, når han var i andre byer. Det bemærkes i den forbindelse, at den mandlige ansøger har forklaret om indkøb af relativ store

mængder medicin, og at det derfor er usandsynligt, at han skulle have købt dette i hjembyen med den risiko dette indebar for, at han henledte myndighedernes opmærksomhed på kontakten til [lillebroren].

Efter en samlet vurdering har Flygtningenævnet tilsidesat forklaringerne som utroværdige og konstruerede til lejligheden.

Forklaringen fra naboen om branden kan ikke føre til et andet resultat, idet den omstændighed, at myndighederne ikke ville lade naboerne eller brandvæsnet slukke branden ikke nødvendigvis skyldes, at det var myndighederne, der havde sat ild til huset.

Vedrørende den torturundersøgelse, som Amnesty Internationals lægegruppe har foretaget af den mandlige ansøger, skal Flygtningenævnet bemærke, at der ikke heri er beskrevet objektive fund, der underbygger, at han har været udsat for de fysiske overgreb, han har forklaret om. Det bemærkes, at det af undersøgelsen fremgår, at ansøgeren i forbindelse hermed skulle have forklaret, at den knoglefortykkelse, der blev fundet i venstre knæ, var tilkommet efter, at han havde ligget sammenklemt i bilen i forbindelse med tilbageholdelsen. Under mødet i nævnet har den mandlige ansøger imidlertid forklaret, at han kom til skade ved at ramme knæet ind i et metaltrin på bilen, da han blev smidt ind i denne. Han har videre forklaret, at han lå med hovedet nedad og havde to fødder placeret på ryggen og to på lårene, og dermed ikke har været placeret som forklaret. Forklaringerne om, hvilke skader den mandlige ansøger pådrog sig i forbindelse med de fysiske overgreb, har været upræcis og divergerende. Den kvindelige ansøger har således i asylsamtalen [i] november 2013 forklaret, at han var rød på ryggen, som var han forbrændt af kogende vand, hvilken forklaring understøttes af den mandlige ansøgers forklaring i samtalen af samme dato om, at bortset fra, at hans ryg var rød, havde han ikke synlige skader. Dette passer imidlertid ikke med, at den kvindelige ansøger under nævnsmødet [i] december 2014 forklarede, at den mandlige ansøger havde blå mærker over hele kroppen samt begge ansøgernes forklaringer under nævnsmødet i forbindelse med genoptagelsen om, at han ud over, at hans hud så ud som om, den var blevet kogt, og at han havde blå mærker og rifter på hænderne.

Flygtningenævnet finder herefter ikke, at konklusionen i Amnesty Internationals rapport underbygger troværdigheden af ansøgernes asylmotiv, herunder at den mandlige ansøger skulle have været udsat for den af ham beskrevne tortur under de af ham beskrevne omstændigheder. Den omstændighed, at han har forklaret, at han har psykiske symptomer, der er forenelig med PTSD giver ikke anledning til en ændret vurdering, idet tilstanden kan være opstået på baggrund af andre hændelser.

Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgerne har været forfulgt ved udrejsen, eller at de en tilbagevenden til Den Russiske Føderation risikerer forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, hvorfor betingelserne for at meddele dem opholdstilladelse ikke er opfyldt.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”